

אורי אבנרי:

מותו של בן-אור

כאותו שלב לא תהיתי עדיין על הבעיות הנפשיות, שהביאו את קרוי האיש לתיאוריה זו. ראיתי בה יותר תרועה של גיל. חשבת שקרוי יתגבר על כך במרוצת השנים, כאשר יפרוש את כנפיו האינטלקטואליות ויגיע לגיבוש השקפות אותנטיות משלו.

הייתי בטוח שהוא מוכשר מאוד, ועלה על דעתי שאולי הוא גאון, שטרם הגיע לבשלות.

כל אותו זמן ריחפו בחלל שמועות וסיפורים על אישיותו של קרוי. הם היו חריגים מאוד, אך ניתן היה להסביר אותם כשינויות של צעיר בלתי-שיג-רתי. המפורסם שבהם: שאמו של קרוי ביקשה ממנו תצלומים של בתו, נכר-תה. הוא המציא לה את התצלומים, בצירוף חשבונית על מחירם.

אלוהים ואשוויץ

כאשר ירד קרוי מן הארץ, אי-בדתי את הקשר איתו. הקשר חודש רק אחרי הטראגדיה האישית שפקדה אותו, כאשר חתנו הרג את אשתו, שעמיה היה מסוכסך. הנולד הזה פירסם אז כמה כתבות על המיקרה. בניגוד לכתבות אחרות בעיתונים ישראליים, שנראו לו כהשמצות גסות, נראו לו הכתבות שלנו. הוא כתב לי שהן היו בעיניו הוגנות, ומכאן האמון שהוא רחש מאז לשבועון זה. הוא שלח לנו מאמרים, תחילה על המיקרה עצמו ולאחר-מכן על השקפת עולמו החדשה.

כשחזר ארצה, התקשר איתי. הוא בא אלי, והיו לנו כמה שיחות ארוכות

משה קרוי (בעת השיחה בבית אבנרי) וזוהי רק שאלה של ימים עד שיחפרק לנמרי...

קרוי בילד עם אמו סוניה מ'קרה קלאסי של פאראוניה

מאוד. הוא גם הציע שהעולם הזה יר-איין אותו. ראיון זה, של ענת סרגוסטי, תחת הכותרת "אני רואה עצמי שליח של האור" (העולם הזה 14.12.88) הוא שמשר אליו את תשומת-הלב המחור-דשת. לאחר מכן הוזמן לראיון של רם-עברון בתוכנית זה הזמן בטלוויזיה-מאז שוב חגגה התיקשות סביבו.

השיחות עימו היו מרתקות, כרגיל. הוא פיתח את תורתו החדשה על מילחמת בני-אור בבני-חושך, ואני הג-בתי עליה בשאלות ובטענות-שכנגד. זה היה מישחק אינטלקטואלי מהנה מאוד.

אך כאשר יצא מביתי לא היה

עולם שלמה, שבה כל פרט תמוך בכל פרט אחר. זאת היתה מלכת-מחשבת אינטלקטואלית. אך התוכן לא הרשים אותי כלל. תורת איין ראנד נראתה לי תמיד כמשהו שיטחי מאוד, רדוד מאוד. אין בה הסבר לכמה מן התופעות היסודיות ביותר של החוויה האנושית: פטרי-ויטיום, ההקרבה העצמית של החייל הקרבי, יחס האם לילדיה. לכל אלה מצא קרוי, כמוכן, פיתרונות תיאור-רטיים. אבל בעיניי היו אלה פיתרונות דחוקים. (כעבור כמה שנים הגיע קרוי עצמו לאותה המסקנה עצמה, ודחה את תורת איין ראנד בבת).

צעיר, בן 20 וכמה בסך-הכל, בעל השקפות מדהימות. הוא הפציר בי להי-פגש איתו.

הסכמתי ברצון, והפגישה המשול-שת — קרוי, כן-אמוץ ואני — התקיימה בקפה הארנ'.

ראיתי לפניי בחור צעיר, שנראה כבן 18, בעל מישקפיים מבהקים. כשהתחיל לפתח את רעיונותיו, ידעתי שיושב מולי אדם בלתי-רגיל.

אולי כדאי להסביר מדוע עשה קרוי רושם כה עז בחוגים מסוימים.

אנחנו חיים בישראל בישימון אינ-טלקטואלי. מרי שנה גדל כאן שנתון חדש של צעירים, חלקם משכילים, אחדים מהם בולטים. אך רוב הצעירים הבולטים הם הולכים-בתלם, ביצועיס-טים, אנשי-מעשה בעלי מחשבה רדודה. ולצידם: מתחכמים מכל הסוגים, אמנים של יחסי-ציבור, סוגרי-אופנה.

כאשר מופיע לפתע על הד-בימה צעיר מקורי, בעל מוח מבריק, הוגה-דעות אותנטי, הרי זאת חגיגה. משה קרוי גרם להגיגה כזאת.

באוניברסיטת תל-אביב פינקו אותו. הוא לא היה מתמחה בשטח צר, אלא בעל סקרנות אינטלקטואלית רחבה, צעיר שקרא הרבה, שקלט מכל הצדדים. את כל מה שספג ניסה לשלב בהשקפת-עולם חובקת-עולם.

לכן היה זה תענוג לדבר איתו. אך בניגוד לבן-אמוץ, לא התרשמתי במיוחד מן התיאוריה שפיתח. קרוי היה אז בשלב איין ראנד שלו, ובפיו היתה תורת האגואיזם הטהור והמטהר, השי-קפת-עולם אולטרא-קפיטליסטית. כמ-עין המחנך ומרד הנפילים, ספריה של איין ראנד, היו סיפרי-הקודש שלו.

התפעלתי מבראשית לפתח רר-עיון זה ולבנות סביבו השקפת-

תיאוריות המבריקות שלו נב-עו מבעיותיו הנפשיות.

תצלומים בתשלום

היכרתיו בראשונה לפני יותר מ-15 שנה. טילפן לי רן בן-אמוץ, בהתרגשות רבה, וסיפר לי שגילה גאון

לפני חודשיים הסביר את דיעו-תיו בפעם הראשונה בראיון אישי, מעל עמודי העולם הזה. תגובת הקר-אים היתה מעורבת מאוד. "הוגה-דעות גאוני" אמרו אחדים. "האיש הוא משוגע" אמרו אחרים. יתכן ששתי התגובות היו נכונות. משה קרוי היה בעל מוח מבריק, והוא היה בעל נפש ססועה. יותר מזה: יתכן מאוד ש-

קרוי אחרי נישואיו עם נאולה יחס בעייתי לנשים